

РЕШЕНИЕ

№ 5161

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11490** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Т. С., подадена чрез процесуален представител адв. А. П. - САК, с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 18, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2136593/14.10.2025 г., издадена от К. Г. И. на длъжност командир отделение към Столична дирекция на вътрешните работи, 02 Районно управление, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. гг) от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни водачът да е надлежно уведомен за служебната дерегистрация на автомобила, в която хипотеза следва да се приеме, че не е налице нерегистрирано по съответния ред МПС. Позовава се на приетото в Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, с което на поставения за тълкуване въпрос е отговорено, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. Доводите в жалбата се поддържат в съдебно заседание от адв. П., който изразява становище, че не са налице материалните

предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на посочената в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ от ЗДвП. Претендира разности.

Ответникът - командир отделение към Столична дирекция на вътрешните работи, 02 Районно управление, в писмени бележки от процесуалния му представител юрк. А., оспорва основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.10.2025 г. срещу М. Т. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУН) № 4658792 за това, че на същата дата, в [населено място], [община], на [улица] пред номер 194 с посока на движение от [улица] към [улица], същият управлява лек автомобил марка и модел Форд Ф. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Б. М. С., като след извършена проверка и справка с АИС ПП и ОДЧ при 02 РУ-СДВР е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“ към датата и часа на проверката. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, с която за извършеното нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП на М. Т. С. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – П., със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. /л. 47/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред

които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената на л. 46 заповед № 513з-5147/24.04.2024 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача.

С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано извършено нарушение по чл. чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба, при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8, вр. чл. 18, ал. 1, т. 2, се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра.

Изискване за уведомяване е въведено и в азпоредбата на чл.574, ал.10 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025г., в сила от 1.08.2025г./, според която Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

Според разпоредбата на чл. 574, ал.11 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025г., в сила от 1.08.2025г./ компетентните органи по ал. 1 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка

"Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

В конкретния случай липсват данни собственикът на автомобила, управляван от жалбоподателя е бил уведомен, както от Информационния център, така и от органите на „Пътна полиция“ за служебното прекратяване на регистрацията на МПС поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“.

Освен това, още с предявяване на жалбата е представено от страна на оспорващата копия на застрахователна полица, от което е видно, че застраховка за посочения автомобил е сключена на 14.10.2025г. – на същия ден, в който е съставен АУАН и оспорената заповед. Тоест констатираното нарушение е преустановено на същия ден след установяването му, съответно и към момента на налагане на ПАМ с обжалваната заповед.

Съгласно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, в редакцията ѝ след изменението в бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025 г., служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Към 14.10.2025г., когато е наложена принудителната административна мярка няма закононарушение, защото вече е имало сключена застраховка "Гражданска отговорност". Поради това ПАМ е приложена без законова цел преустановяване на закононарушението, защото то вече е преустановено. В тази насока съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и в противоречие с прогласения в чл.6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена. С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя а присъждане на разноски, които в случая възлизат на 510,00 лв. /260,76 евро/, от които 10,00 лева – държавна такса и 500,00 лв. – заплатен в брой адвокатски хонорар, чиито размер не е прекомерен и е под предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2136593/14.10.2025 г., издадена от К. Г. И. на длъжност командир отделение към Столична дирекция на вътрешните работи, 02 Районно управление.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Т. С. разноски по делото в размер на 260,76 евро /двеста и шестдесет евро и 76 цента/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: